

ידינו נקיות - חרבנו טהורה

כאשר התכנסה הכנסת השבוע לישי-
בת-מגרא נוספת, היו על סדר-יומה שתי
הצעות, שלמה היו למעשה אלא אחת:
חטטום המטוסים והחזקת בנייה-ערוכה.
בגלל פיצול הנושא, נקראה סיעתו-ב
שאת שני נאומים. בהעדרו של אורי
אבנרי, הנמצא במסע הרצאות בארצות-
הברית, הייתי השבוע דוברת היחידה
של הסיעה, ובנאומי הראשון בחרתי ל-
הסתייג מתביעות-הנאם שרוב הח"כים
האחרים השמיעו נגד חוספי-המטוסים
בפרט, ונגד האירוגנים הפלסטיניים ב-
כלל:

אנו מגנים בכל לשון של גינוי את ה-
התנכלות למטוס אלעזר. את חטיפת אר-
המטוסים האחרים והחוקתם של בני-
ערוכה בידי חוטפים. זהו מעשה ברברות,
פגיעה בכל הערכים של חברה מתוקנת,
חזרה אל חוקי הגיוגל עם כל המשתמע
מכך. איננו יכולים, בשום פנים ואופן,
לראות במעשה מסורף זה ביטוי לגטמי
של מאבק לאומי, כי מאבק לאומי אינו

שלום בהן: לו רק בגינאי היתה ה-
כנסת צריכה לעסוק, לא היה צורך לכנס
את הבית לשישיה מיוחדת זו — בשם
שחוקה על כל ברדעת שהוא יגנה פשע
מתועב גם מבלי שיראה בהצהרות מפורשות
והגיגיות בגנות הפושעים.

אדוני היושב־בראש, חובתנו היום לשאול:
מה מעבר לגבוי? מה צריך לבוא אחרי
הבעת הסלידה? אנו מציעים לכנסת לתרגם
את ההודעות והכנס למונחים של צי-
דים מדיניים מעשיים, להציב מול הטירוף
של קבוצת קיצוניים את התבונה של פת-
רון מעשי וסביר — לא רק פתרון לחסי-
פות מטוסים, אלא פתרון לבעייה הגדולה
שהצמיחה את פריהביאשים הזה ששמו
הנצחיות לתעופה האזרחית והחוקת בני-
ערובה חפים מפשע.

הבעייה שאנו חייבים לתת עליה את הדעת היא בעיית העם הפלסטיני ומלחמתו. חזרנו ודרשנו מעל במה זו ממשלת ישראל שתוציא את ראשה מן החול ותחולל להתעלם מקיומו של העם הפלסטיני; שתפסיק להיות נחפת ונגררת; שבמקום חוסר-

מדיניות המתבססת בתגובות כלכלי, תאמיץ
עצמה מדיניות של יומוות, מדיניות של
הצעת פתרונות, מדיניות של קידום פני
הנולד. ואילו ממשלה זו, בעינינו מדינה,
התעקשה לומר שאין עם פלסטיני, אין
ישות פלסטינית, שהיא שאיפה פלסטינית ל-
הגדרה לאומית, אין הנהגה פלסטינית ש-
אותה אנו חייבים לראות כשותפים לגורל
הארץ הזאת. המדיניות של אף לא פליט
אחד ואף לא שעל אדמה אחד היא עדיין
תורת המוצהרת של ממשלת ישראל.
אני חייב להתייחס בכמה מילים לתשוב
גית השלום של חברי הכנסת שמואל תמיר.
אם זו תוכנית שלום — אני שוב אין משי-
מעות למילים. מה הוא מציע? חוספים ל-
ירדן מטוסים — הבה נכבוש את ירדן
ובכך יהיה שלום בירדן. אבל מה יקרה
מחר? לאחר שנכבוש את ירדן, סליחה,
לאחר שנשעו חספי עם ירדן, יקומו חוסי
פים בבגדאד ויחספו מטוסים לעיראק. מה
נעשה אז? נכבוש את עיראק, וכך נגיע
לשלום גם עם עיראק? ואם החוטפים יצאו
בדמשק, בקהיר, בארס אבבה, במסארה —
גם שם נכבוש וגם לשם יגיע השלום?

היום כבר ברור לאן מובילה מדיניות זו. אם קם והתעצם ארגון כמו החזית העממית לשחרור פלסטין, הרי הגורם הירי לכך הוא אותו עיחורן עיקש, אותו חלום סיפוחיסטי שמנע מישראל להושיט לעם הפלסטיני את ידו לשלום על בסיס של כיבוד זכויותיהם הצודקות של שני

זקוק לחסיפת תינוקות ונשים והחזקות
ממבר; הוא אינו זקוק להחזקה בני
ערובה שנלקחו ונחספו באקראי.
... אבל אנו חייבים להיזהר מן הכעס
והעוועז יובילו אותנו לאן שאסור לנו
להיידור, לאן שהחבלים היעזו ולאן ש-
די' חשב אנשי חיי בודאי רוצים לדחות
אותנו.

הדיון הזה חייב לקבוע: לא נהיה כמו-
הם. לא נדבר בשינאה עיוורת. לא נדבר
על אנטישמיות ערבית כללית, עם כל ה-

עראפאת

העמים. למעלה משלוש שנים הכבידה ממשלת הליכוד הלאומני את לבה מול שאיפות הפלסטינים, נתנה לשינאה וליאוש להשתלט על מאות אלפי הפליטים, שינאה ויאוש שהגבירו בכל יום את כוחם של אנשים כמו ג'ורג' חבש וחבריו.

עם מי לדבר?

כנסת נכבדה, עומדת לפנינו היום הברי-
רה: להמשיך ולהתעלם מזכויותיו של

אבסורד שבמושג הזה של „אנטישמיות ערבית“. נירמה לי, כי כמה מקודמי כאילו הצטערו שלא יכלו לאמר שהחוטפים החזיקו את הישראלית היחידה שהיתה בין נוסעי המטוס אלא שיחררו אותה.

משחקם של החבבלנים ברור — הם ר"צ להדיח את העולם, להביא להסלמת המאבק בינינו, למנוע ביצוע תוכנית ר"ר ג'רס למנוע את ההסדר המדיני ואת הש"לום. האם עלינו לעזור להם? אני חושש שכן. זהו חשש שמהם תחריט נכבדים בבית היה דוחפים לקראתו. אני גם חושש שכמה מעשרים הנעשים מחוץ לבית הזה דוחפים לקראתו.

אני רוצה להתייחס במיוחד למעצרים ההמוניים שבוצעו השבוע. ברור, יש רשעים קולים למעצרים בטחוניים. אהנח הבנו בעבר ונבין בעתיד שיקולים אלה, כאשר הם שיקולים בטחוניים. אולם המעצרים האחרונים — זוהי הרגשה שקשה להשתחרר ממנה — לא הוכתבו עלידי אותם נימוקים שהכתבו מעצרים בעבר.

זה בפירוש עדינגי לחסיפה, ביחוד שלא נעצרו רק אנשים שהוגדו באופן מורפול כחשודים בקריבה או לשת"פיות או זוהדות עם החזית העממית לשחרור פלסטין. אלא נעצרו גם אנשים שכל אשר מתם היא גנטיה, כל אשמתם היא קירבתם מהשפחתיות למנהיגי החזית העממית לשחרור פלסטין.

יש אומרים: אז מה? יש להם בני-ערו-
בה, יהיו לנו בני-ערובה. אני שואל: אנחנו
— ישראל — נחזיק בני-ערובה? האם נחזיק

בראשותו של יאסר עראפאת. יש החווית הדמוקרטית של נאפך חזאתמה, ויש התיזת העממית של ג'ורג' חבש, פלסטינים אלה אירגונים קטנים הממלכיים ומתפוררים מאליהם. הדמיון למה שהיה אצלנו הולך ומתחזק. עכשיו למשל הרכזו אפילו על פורשים מתנועת המחתרת הירדנית ה"פלסטיניאית, אשר שאר המחתרות התחייבו לו לרסן אורחם.

וכשם שאצלנו, ברגע שנוצרה אפשרות להקמת מדינה היה זה ארגון ההגנה — בשיטת אחרון הרוב הממון — שקבע את גורל המאבק וריסן את מחתרות הקדי צוניות, כך גם אצל הפלסטינאים. אין לי שום ספק שברגע שנוכחי כי ייתכן הקמת מדינה פלסטינית בצד מדינת ישראל, יהיה עליהם הכוח שירסן את חוואמה וחבש כדי להגשים את הקמת המדינה הזאת.

בנימין הדוי : הם רוצים זאת
במקום מדינת ישראל.

שלום כהן: אדוני, גם אתה רצית. גם האצ"ל, אחרי מלחמת

בן-גוריון הפלסטיני

בני משפחה שיהיו ערבים לכך שמטורפים
בצד השני של הגבול יעשו או לא יעשו
משהו?

אנחנו מכירים את עצמנו. אנחנו מכירים את מדיניותנו ואת מסורותינו. מה נעשה להלם? מה נעשה לבני הערובה האלה, מלבד אולי לקרר את חמתנו? אם אנשי החזית לא ישתחררו את בני־הערובה שיש להם, הלא גם אנחנו נחזיק אותם עצורים ללא קץ? ואם שם, חלילה, אנחנו עוסקים במשורפים, וזה יכול לקרות — יוצאו בני־הערובה להורג, מה נעשה כאן? נתלה בני־הערובה?

שמעתי לאחרונה גם קולות בזכות ההוצאה להורג של חבלנים הנתפסים במעשי איבה במדינת ישראל. אינני מזהיר, אך אני ממבקש ומתחנן: עלינו לזנוח כל מחשבה בחייון זה, לא מפני שאנחנו חסים על החבלנים ולא בגלל ההשפעה על דעת-הקהל בארץ זו או אחרת, אלא אך ורק בגלל דמותה וערכה של החברה הישראלית, חברה שידעה לעמוד בפני סכנות גדולות יותר מזה הקיימת היום ואשר רק אם תצא נקיית-כפיים ועסורת-מוסר מהמבחן הזה תהיה מנצחת ותוכל לומר, בבוא השלום: נלחמנו, אבל ידנו נקיות, חרבנו טהורה.

טהורה.

2094

הסוכנות היהודית ראו בכל שטח
המנדט על ארץ־ישראל את שטח
המדינה.

נמים אליעד : אינך יודע את
האלף בית בציונות. איזה השואה
אתה עושה?

שְׁלֹמֹה בָּהֶן: אני אִמְשִׁיד בִּישׁוּאוֹת, מְכִיוֹן שֶׁהִמְצַב הוּא דוֹמָה, וְלִכְנֹן מִה שֶׁנִּדְרָר דוֹמָה. אִמְשִׁיד בְּהִשְׁאוֹת וְגַם אִמְרֵי שְׁלֹפִי הִרְכֵּתִי — וְאִפְסֵה לְהַבְדִּיל הִרְכֵּה הַבְּלֹדֹת אִי־שִׁיּוֹת — יִאֲסֵר עֲרָפָתָהּ הוּא הַדּוּדִים בְּיִגְרִיּוֹן כֹּל הַתְּנוּעָה הַלְאוּמִית הַפְּלִסְתִּימִית. שְׁלֹמֹה שֶׁכִּכִּיר בְּעוֹבְדָה הַזֹּאת מֻקְדֵּם יוֹתֵר...

קריאות : איזה השוואות! תת-
בייש לך.

שְׁלוֹם כֹּהֵן: אינני מתבייש.
זו עובדה. זה לא ענין של הערכה
אישית, זה ענין של הערכת התפקיד
שהאש ממלא בתנועתו, וככל שנכיר
בעובדה זו מוקדם יותר, ככל ש-

נכיר בעובדות הפוליטיות היסודיות האלה, בלי התרגשות אי-שית...

זלמן שובל : תיזהר שאתה לא תהיה הקוויזלינג של התנועה הציונית.

שלום כהן: כבר שמענו את המליט האלה, והן לא עשו רושם על אף אחד.
... ככל שנקדים להסיק את ה-

מסקנות האלה ולהכין בעובדות פוליטיות אלה, זה יקצר את דרך היסורים שסופה להיות דוקיום ב' שלום בין ישראל ופלסטין.

שמואל תמיר : אתה מציע
משא ומתן עם דוד בן-גוריון של
הפלסטינאים, כפי שאתה קורא ל-
'אסר עראפאת'?

שלום כהן: אני בהחלט מציע
משא ומתן עם הפתח. אתה מציע
לכפות עליו שלום על-ידי כיבוש;
אני מציע משא ומתן. ונראה מי
ינצח.

אני מסיים ואומר: לדעתי זאת הדרך ה-
יחידה לשים קץ למעשי הטרור וההחטפות,
ולא על-ידי מאסרים המוניים של בני-ערובה
בשטחים. הדרך הראשונה מובילה אל ה-
שלום והכבוד. והדרך השניה — אל חוקי
הגיוגל, אל עין תחת עין, אל בן-ערובה
תחת בן-ערובה.

העצמאות, רצה את שאר חלקי
ארץ־ישראל, אבל ההגנה לא נתנה
לו את זה, ההגנה השלימה עם
הגבול שנוצר. אותו דבר ייחודי
כאן. **הפתח** מכריז היום שהוא רוצה
צה מדינה גדולה, כשם שההגנה רוצה

בן-גוריון